

Processen mod en Tiltalt frikjender ham, men siger, at han skal udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, fordi hans Forhold har været af den Bestaffenhed, at man har været nødsaget til eller anvist paa at undersøge det. Da han selv har givet Anledning dertil, er det ikke ubilligt, at han ogsaa selv har maattet betale Omkostningerne, og det Samme er Tilfældet her. Et Skib kan være i den Tilstand, at der kan være Tvivl om, hvorvidt det maa udsendes eller ikke, og skulde Kaperen være fri for at betale i de Tilfælde, hvor Skibets Tilstand har været saa, at man ikke har kunnet sige om det, at Menneffeliv ikke vare udsatte for dødsfaldig Fare ved at gaa ud med det, vil det forekomme mig at være en Begunstigelse, som der ikke er nogen Berettigelse til i vor øvrige Lovgivning. — Mod Bestemmelsen i § 12 er der ogsaa reist Indvendinger. Det forekommer mig dog, at med den Begrændsning, § 12 nu har, vilde det være meget inhumant, om man vilde tvinge en stor Del af et Skibs Mandskab, der har den Tro, at der er Risiko for at sætte Livet til, til ubetinget at gaa ombord uden nogen Afgang til at faae undersøgt, om deres Frygt er begrundet eller ei, og naar man har sagt, at den Udsigt til Erstatning for det derved forvoldte Ophold, som gives i § 14, ikke er meget værd, og at den Straf, som kan søies til for det Tilfælde, at Skibsmandskabets Opgivelse ikke har været begrundet, heller ikke er meget affrættende lige overfor Matroser, saa er det jo kun en almindelig Regel, man her har bragt i Anvendelse. Det er jo heller ikke en afgjort Sag, at en Matros slet ikke har Noget, der kunde være af Værdi for ham, og som han allsaa skulde miste, og jeg ser ikke, hvorfor Straffen ikke ligesaa godt kan være affrættende for en Matros som for et andet Mennefte. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Stinrup) mente, at § 20 ikke let sig forklare, idet den indeholdt en Bestemmelse, som lød saaledes: „Derfor Skibet lider Skade paa Rejsen ved at støde paa Grund, skal Skipperen, naar han kommer med Skibet til et Sted, hvor der findes Midler til, uden at løse det, at besigte det i Bunden udenbords, foranstalte en saadan Besigtelse foretagen“. Det ærede Medlem troede ikke — saavidt jeg forstod ham, — at det var muligt at faae anstillet en saadan Undersøgelse uden at lade Skibet komme paa Bedding. Det har jeg ikke tænkt mig, vilde være nødvendigt. Jeg tror, at det almindelige Middel, som man anvender i saadanne Tilfælde, er at lade en Dykker undersøge Skibet. Naar det da findes, at der er en væsentlig Skade tilføede, maa man naturligvis træffe Foranstaltning til at faae Skibet sat paa Bedding, men jeg tror, at den nævnte Undersøgelse i Reglen altid vil gaa forud. — Hvorvidt det vil være muligt ved denne Lov at træffe en Bestemmelse, som idetmindste under visse Omstændigheder skulde

stille fremmede Skibe under de samme Vilkaar og den samme Kontrol, naar de indlade i en dansk Havn, som vore egne Skibe, derom tør jeg ikke udtale nogen bestemt Mening. Det har ved Lovforslagets Udarbejdelse været en bestemt Antagelse, at vi paa dette Omraade maatte være overordentlig forsigtige af det Hensyn, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, nemlig af Hensyn til vor Eidenhed. Hvad England kan gjøre i saa Henseende, kunne vi ikke efterligne, og derfor man nu skulde træffe en saadan Bestemmelse og senere være nødt til at se bort fra den igjen, saa vilde dette efter min Mening være langt uheldigere end slet ikke at indlade sig derpaa. Jeg tror derfor, at inden man skrider til at indsætte en saadan Bestemmelse i Loven, vil det være nødvendigt overmaade sig at overveje, hvilken Chance, der kan være for, at man, under Hensyn til alle Omstændigheder, kan være istand til at gennemføre en saadan Foranstaltning. Og naar det ærede Medlem paaberaabte sig Bestemmelsen i § 5, da maa jeg sige, at denne Bestemmelse er sat ind af ren Nødvendighed, nemlig fordi Loven ellers i det Hele overmaade let vil eluderes, idet der vil være Udsigt til, at man ellers i de fleste Tilfælde vil hjælpe sig ud af Forlegenheden ved en saadan Proformaoverdragelse, som er bleven omtalt, saa at det i allerhøjeste Grad vilde svække Udsigten til, at Loven kunde faae nogen Virkning, naar man ikke havde en saadan Bestemmelse. Man har kun udtalt meget lidt Sympathi for Skibsinspektørindretningen, og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen), som iøvrigt havde nogen Sympathi for Lovens Tanke, har endog i Aanden set en betydelig Forøgelse af Skibsinspektørernes Antal, samt til Slutningen Ansættelsen af overordnede Embedsmænd og et helt Ministerium. Jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at se nogen saadan overdreven Fare herved. Jeg tror som sagt ikke, at Inspektørerne vilde faae en saa anstrengende eller uvidet Virksomhed, at de tre Inspektører ikke skulde kunne besørge den, og endnu langt mindre tror jeg, at det vil lede til Oprøret af overordnede Poster. Det ærede Medlem vil jo vide, at vi jo nu i længere Tid have haft Arbejdsinspektører, som ogsaa have haft en stor Virksomhed, men at der ikke har været Tale om nogen Forøgelse af deres Antal samt endnu mindre om nogen Udsigt til et Arbejdsministerium. Jeg tror, at Formaålet vil kunne naas igennem Oprøret af tre Inspektørposter, men jeg maa ogsaa bestemt slutte mig til den af det ærede Medlem for Rypenshavns 5te Valgkreds udtalte Anskuelse, at Oprøret af disse Poster er en absolut Nødvendighed, naar man gennem denne Lov vil naa sit Formaal. Jeg tror paa ingen Maade, at man vil naa Maalet ved at henvise disse Sager til en almindelig Behandling af Politimestre eller Underøvrigheder, og ogsaa i denne Henseende kan